

62000J0055

Domstolens dom den 15 januari 2002. - Elide Gottardo mot Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS). - Begäran om förhandsavgörande: Tribunale ordinario di Roma - Italien. - Begäran om förhandsavgörande - Artikel 12 EG och artikel 39.2 EG - Åldersförmåner - Konvention om social trygghet mellan Republiken Italien och Schweiziska edsförbundet - Försäkringsperioder som en fransk medborgare fullgjort i Schweiz beaktas inte. - Mål C-55/00.

Rättsfallssamling 2002 s. I-00413

Sammanfattning

Parter

Domskäl

Beslut om rättegångskostnader

Domslut

Nyckelord

1. Internationella avtal - Medlemsstaters avtal - Bilateral konvention som ingåtts mellan en medlemsstat och ett tredje land - En medlemsstats skyldigheter vid genomförandet av sina åtaganden - Iakttagande av den grundläggande principen om likabehandling av gemenskapsmedborgare

(Artikel 307 EG)

2. Social trygghet för migrerande arbetstagare - Försäkring vid ålderdom och dödsfall - Beräkning av försäkringsperioder - Bilateral konvention som ingåtts mellan en medlemsstat och ett tredje land som medger att försäkringsperioder som medborgare i denna medlemsstat har fullgjort enligt lagstiftningen i detta tredje land beaktas för förvärv av rätt till förmåner i medlemsstaten - Skyldighet för medlemsstaten att beakta sådana perioder som fullgjorts av en medborgare i en annan medlemsstat - Förbud mot diskriminering på grund av nationalitet

(Artikel 39 EG; rådets förordning nr 1408/71, artikel 1 j)

Sammanfattning

1. När en medlemsstat ingår en internationell bilateral konvention med ett tredje land, är denna medlemsstat enligt den grundläggande principen om likabehandling skyldig att bevilja medborgare i övriga medlemsstater samma förmåner som dess egna medborgare åtnjuter enligt ovannämnda konvention, såvida den inte kan anföra sakliga skäl för sin vägran. Medlemsstaterna är, vid genomförandet av sina åtaganden enligt internationella konventioner, oavsett om det är fråga om

en konvention mellan medlemsstater eller en konvention mellan en medlemsstat och ett eller flera tredje länder, skyldiga att iaktta sina skyldigheter enligt gemenskapsrätten, med förbehåll för bestämmelserna i artikel 307 EG. Den omständigheten att ett tredje land för sin del inte är skyldigt att iaktta någon skyldighet enligt gemenskapsrätten är inte relevant i detta avseende.

(se punkterna 33 och 34)

2. De behöriga myndigheterna för social trygghet i en första medlemsstat är skyldiga att, i enlighet med de gemenskapsrättsliga förpliktelserna enligt artikel 39 EG, för att förvärva rätt till åldersförmåner beakta försäkringsperioder som fullgjorts i ett tredje land av en medborgare i en andra medlemsstat när ovannämnda behöriga myndigheter, under samma avgiftsförhållanden, till följd av en internationell bilateral konvention, som ingåtts mellan den första medlemsstaten och ovannämnda tredje land, medger att sådana perioder beaktas när de fullgjorts av statens egna medborgare.

(se punkt 39 och domslutet)

Parter

I mål C-55/00,

angående en begäran enligt artikel 234 EG, från Tribunale ordinario di Roma (Italien), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan

Elide Gottardo

och

Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS),

angående tolkningen av artikel 12 EG och artikel 39.2 EG,

meddelar

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden G.C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena F. Macken och S. von Bahr samt domarna C. Gulmann, D.A.O. Edward (referent), A. La Pergola, L. Sevón, M. Wathelet, V. Skouris, J.N. Cunha Rodrigues och C.W.A. Timmermans,

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer,

justitiesekreterare: byrådirektören L. Hewlett,

med beaktande av de skriftliga yttranden som har inkommit från:

- Elide Gottardo, genom R. Ciancaglini och Rossi, avvocatessa,

- Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS), genom C. De Angelis och Di Lullo, avvocati,

- Italiens regering, genom U. Leanza, i egenskap av ombud, biträdd av D. Del Gaizo, avvocato dello Stato,

- Österrikes regering, genom C. Pesendorfer, i egenskap av ombud,

- Europeiska gemenskapernas kommission, genom P. Hillenkamp och E. Traversa och genom N. Yerrel, samtliga i egenskap av ombud,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att muntliga yttranden har avgivits vid sammanträdet den 6 mars 2001 av: Elide Gottardo, Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS), Italiens regering och kommissionen,

och efter att den 5 april 2001 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

Domskäl

1 Tribunale ordinario di Roma har, genom beslut av den 1 februari 2000 som inkom till domstolens kansli den 21 februari 2000, i enlighet med artikel 234 EG ställt en fråga om tolkningen av artikel 12 EG och artikel 39.2 EG.

2 Frågan har uppkommit i en tvist mellan den franska medborgaren Elide Gottardo och Istituto nazionale della previdenza sociale (nedan kallat INPS) med anledning av Elide Gottardos rätt till en italiensk ålderspension.

Gemenskapsrättsliga bestämmelser

3 I artikel 12 EG föreskrivs följande:

"Inom detta fördrags tillämpningsområde och utan att det påverkar tillämpningen av någon särskild bestämmelse i fördraget, skall all diskriminering på grund av nationalitet vara förbjuden.

Rådet kan enligt förfarandet i artikel 251 anta bestämmelser i syfte att förbjuda sådan diskriminering."

4 I artikel 39.1 och 39.2 EG föreskrivs följande:

"1. Fri rörlighet för arbetstagare skall säkerställas inom gemenskapen.

2. Denna fria rörlighet skall innebära att all diskriminering av arbetstagare från medlemsstaterna på grund av nationalitet skall avskaffas vad gäller anställning, lön och övriga arbets- och anställningsvillkor."

5 Samordningen av nationell lagstiftning om social trygghet hör till området för fri rörlighet för personer och omfattas av rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpning av systemen för social trygghet när anställda eller egenföretagare och deras familjer flyttar inom gemenskapen, i ändrad och uppdaterad lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 2001/83 av den 2 juni 1983, i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 3096/95 av den 22 december 1995 (EGT L 335, 1996, s. 10, nedan kallad förordning nr 1408/71).

6 I artikel 3 i förordning nr 1408/71 föreskrivs följande:

"1. Om något annat inte följer av de särskilda bestämmelserna i denna förordning har personer, som är bosatta inom en medlemsstats territorium och för vilka denna förordning gäller, samma skyldigheter och rättigheter enligt en medlemsstats lagstiftning som denna medlemsstats egna medborgare.

2. ...

3. De bestämmelser i konventioner om social trygghet som förblir i kraft enligt artikel 7.2 c och bestämmelser i konventioner som ingåtts enligt artikel 8.1, skall gälla alla personer som omfattas av denna förordning, om något annat inte föreskrivs i bilaga 2."

7 I artikel 1 j första stycket och 1 k i förordning nr 1408/71 föreskrivs följande:

"I denna förordning används följande beteckningar med de betydelser som här anges.

...

j) 'Lagstiftning' i förhållande till varje medlemsstat, nuvarande eller kommande lagar och andra författningar om de grenar av och system för social trygghet som täcks av artikel 4.1 och 4.2 eller de särskilda icke avgiftsfinansierade förmåner som omfattas av artikel 4.2a.

...

k) 'Konvention om social trygghet' varje bilateralt eller multilateralt socialförsäkringsinstrument som är bindande eller som kommer att bli bindande för två eller flera medlemsstater inbördes samt varje annat sådant multilateralt instrument som är bindande eller som kommer att bli bindande för minst två medlemsstater och en eller flera andra stater vad gäller samtliga eller vissa av de grenar och system som anges i artikel 4.1 och 4.2, samt alla slags överenskommelser som har träffats i enlighet med sådana instrument."

Nationell lagstiftning

8 Republiken Italien och Schweiziska edsförbundet undertecknade den 14 december 1962 i Rom en bilateral konvention om social trygghet, samt ett slutligt protokoll till denna och gemensamma avsiktsförklaringar (nedan kallat den italiensk-schweiziska konventionen). Denna konvention ratificerades för Republiken Italiens del genom lag nr 1781 av den 31 oktober 1963 (GURI nr 326 av den 17 december 1963) och trädde i kraft den 1 september 1964.

9 I artikel 1.1 i den italiensk-schweiziska konventionen föreskrivs följande:

"Denna konvention är tillämplig:

a) I Schweiz:

...

b) I Italien:

i) på lagstiftningen om invaliditets-, ålders- och efterlevandeförsäkring, inbegripet de särskilda system som ersätter det allmänna systemet för vissa grupper av arbetstagare,

..."

10 Enligt artikel 2 i den italiensk-schweiziska konventionen skall "schweiziska och italienska medborgare behandlas lika i fråga om de rättigheter och skyldigheter som följer av bestämmelserna i de lagstiftningar som uppräknas i artikel 1".

11 I artikel 9, som finns i kapitel 1, vilket har rubriken "Invaliditets-, ålders- och efterlevandeförsäkring" i tredje delen av den italiensk-schweiziska konventionen, fastställs vad som kan betecknas som "sammanläggningsprincipen". I första stycket i denna artikel föreskrivs följande:

"När en försäkrad inte kan göra gällande en rätt till en invaliditets-, ålders- eller efterlevandeförmån enligt italiensk lagstiftning enbart på grundval av försäkringsperioder och jämförbara perioder som fullgjorts enligt denna lagstiftning, skall de perioder som fullgjorts inom det schweiziska ålders- och efterlevandeförsäkringssystemet (avgiftsperioder och jämförbara perioder) sammanläggas med de perioder som fullgjorts inom det italienska försäkringssystemet för att ge rätt till nämnda förmåner, om dessa perioder inte överlappar varandra."

12 Den 2 april 1980 undertecknade de två fördragsslutande staterna ett tilläggsprotokoll till den italiensk-schweiziska konventionen, vilket för Republiken Italiens del ratificerades genom lag nr 668 av den 7 oktober 1981 (GURI nr 324 av den 25 november 1981) och trädde i kraft den 10 februari 1982. Syftet med artikel 3 i detta tilläggsprotokoll var att utsträcka räckvidden av sammanläggningsprincipen, såsom den definierats i föregående punkt, genom att följande stycke lades till artikel 9.1 i den italiensk-schweiziska konventionen:

"När en försäkrad inte heller med beaktande av föregående stycke kan göra gällande en rätt till förmåner, skall även sammanläggning ske av de försäkringsperioder som fullgjorts i tredje länder med vilka såväl Schweiz som Italien har ingått konventioner om social trygghet avseende ålders-, efterlevande- och invaliditetsförsäkring."

13 Vid ikraftträdandet av detta tilläggsprotokoll var sammanläggning av försäkringsperioder möjlig avseende följande länder: Konungariket Belgien, Konungariket Danmark, Förbundsrepubliken Tyskland, Republiken Grekland, Konungariket Spanien, Storhertigdömet Luxemburg, Konungariket Nederländerna, Republiken Österrike, Konungariket Sverige, Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, Furstendömet Liechtenstein, Amerikas förenta stater och Förbundsrepubliken Jugoslavien. Eftersom Republiken Frankrike inte har ingått någon konvention med Schweiziska edsförbundet kan de försäkringsperioder som fullgjorts i Frankrike inte beaktas inom ramen för den italiensk-schweiziska konventionen för förvärv av rätt till ålders-, efterlevande- eller invaliditetsförmåner.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

14 Elide Gottardo var vid födelsen italiensk medborgare, men avstod från sitt italienska medborgarskap och förvärvade franskt medborgarskap till följd av äktenskap ingånget i Frankrike den 7 februari 1953 med en fransk medborgare. Det framgår av handlingarna i målet att Elide Gottardo vid den tidpunkten var tvungen att anta sin makes medborgarskap.

15 Elide Gottardo har arbetat i Italien, Schweiz och Frankrike, i vilka länder hon har inbetalat socialförsäkringsavgifter motsvarande 100 veckor i Italien, 252 veckor i Schweiz och 429 veckor i Frankrike. Hon uppbär schweizisk och fransk ålderspension, vilka beviljades utan att hon behövde återopa sammanläggning av försäkringsperioder.

16 Det framgår av de uppgifter som ingetts till domstolen att Elide Gottardo önskade erhålla italiensk ålderspension enligt de italienska bestämmelserna om social trygghet. Även om de italienska myndigheterna beaktade de försäkringsperioder som fullgjorts i Frankrike i enlighet med artikel 45 i förordning nr 1408/71, medförde inte sammanläggningen av försäkringsperioder i

Italien och i Frankrike att hon uppnådde den minsta avgiftsperiod som enligt de italienska bestämmelserna krävs för att ha rätt till italiensk pension. Elide Gottardo skulle ha rätt till en italiensk ålderspension enbart om dessutom de försäkringsperioder som fullgjorts i Schweiz beaktades, med stöd av sammanläggningsprincipen i artikel 9.1 i den italiensk-schweiziska konventionen.

17 Den ansökan om ålderspension som Elide Gottardo ingav den 3 september 1996 avslogs av INPS genom beslut av den 14 november 1997, på grund av att hon var fransk medborgare och att den italiensk-schweiziska konventionen om social trygghet således inte var tillämplig på henne. Det administrativa klagomål som Elide Gottardo ingav avseende detta beslut avslogs av INPS av samma skäl genom beslut av den 9 juni 1998.

18 Elide Gottardo väckte då talan vid Tribunale ordinario di Roma och gjorde därvid gällande att eftersom hon var medborgare i en medlemsstat var INPS skyldigt att ge henne rätt till pension på samma villkor som detta organ tillämpar på landets egna medborgare.

19 Tribunale ordinario di Roma har ifrågasatt om INPS avslag på Elide Gottardos ansökan, vilket enbart grundades på hennes franska medborgarskap, inte strider mot antingen artikel 12 EG eller artikel 39.2 EG och har beslutat att vilandeförklara målet och att ställa följande tolkningsfråga till EG-domstolen:

"Har en arbetstagare som är medborgare i en medlemsstat och som har erlagt socialförsäkringsavgifter till den behöriga institutionen i en annan medlemsstat rätt att få ålderspension beräknad genom sammanläggning av de avgifter som betalats till institutionen i en stat utanför Europeiska unionen med stöd av en konvention som medlemsstaten har ingått med den sistnämnda staten, vilken den tillämpar till förmån för sina egna medborgare?"

Domstolens bedömning

20 Den hänskjutande domstolen har ställt frågan för att få klarhet i huruvida de behöriga myndigheterna för social trygghet i en första medlemsstat (i målet vid den nationella domstolen Republiken Italien) är skyldiga att, i enlighet med de gemenskapsrättsliga förpliktelserna enligt artikel 12 EG eller artikel 39 EG, för förvärv av rätt till åldersförmåner beakta försäkringsperioder som fullgjorts i ett tredje land (i målet vid den nationella domstolen i Schweiziska edsförbundet) av en medborgare i en andra medlemsstat (i målet vid den nationella domstolen Republiken Frankrike) när ovannämnda behöriga myndigheter, under samma avgiftsförhållanden, till följd av en internationell bilateral konvention som ingåtts mellan den första medlemsstaten och ovannämnda tredje land, medger att sådana perioder beaktas när de fullgjorts av statens egna medborgare.

21 Domstolen påpekar att enligt artikel 12 EG gäller icke-diskrimineringsprincipen "[i]nom fördrag[ets] tillämpningsområde" och "utan att det påverkar tillämpningen av någon särskild bestämmelse i fördraget". Det sistnämnda uttrycket i artikel 12 EG syftar särskilt på andra bestämmelser i fördraget där tillämpningen av den allmänna princip som stadgas i denna preciseras närmare i förhållande till särskilda situationer. Detta gäller bland annat bestämmelserna om fri rörlighet för arbetstagare (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 februari 1989 i mål 186/87, Cowan, REG 1989, s. 195, punkt 14, svensk specialutgåva, volym 10, s. 1).

Principen om likabehandling i fördraget

22 Eftersom Elide Gottardo, i egenskap av arbetstagare, har undervisat i två olika medlemsstater, har hon utövat sin rätt till fri rörlighet. Hennes ansökan om beviljande av en ålderspension genom sammanläggning av fullgjorda försäkringsperioder omfattas såväl med avseende på person (*ratione personae*) som materiellt (*ratione materiae*) av tillämpningsområdet för artikel 39 EG.

23 Det framgår av beslutet om hänskjutande att de italienska behöriga myndigheterna ger italienska medborgare som har erlagt socialförsäkringsavgifter antingen inom det italienska eller det schweiziska systemet för social trygghet och som således befinner sig i samma situation som Elide Gottardo, möjlighet att erhålla sin ålderspension genom sammanläggning av de italienska och de schweiziska försäkringsperioderna.

24 Såsom INPS har medgett i sitt yttrande skulle Elide Gottardo, om hon hade behållit sitt italienska medborgarskap, ha uppfyllt villkoren för att få rätt till italiensk ålderspension. INPS har inte bestritt att avslaget på ansökan enbart grundades på Elide Gottardos franska medborgarskap. Det är följaktligen ostridigt att det är fråga om en särbehandling enbart på grund av nationalitet.

25 Enligt den italienska regeringen och INPS rättfärdigades dock detta organs vägran att bevilja Elide Gottardo en ålderspension genom sammanläggning av försäkringsperioder som hon har fullgjort såväl i Italien och Frankrike som i Schweiz av den omständigheten att en enda medlemsstat, i det förevarande fallet Republiken Italien, har ingått en internationell bilateral konvention med ett tredje land, i det förevarande fallet Schweiziska edsförbundet, vilket inte omfattas av gemenskapens behörighetsområde.

26 Den italienska regeringen har i detta avseende hänvisat till ordalydelsen av artikel 3 i förordning nr 1408/71, tolkad mot bakgrund av definitionerna i artikel 1 j och 1 k i samma förordning, såsom de tolkats av domstolen i dom av den 2 augusti 1993 i mål C-23/92, Grana-Novoa (REG 1993, s. I-4505, svensk specialutgåva, volym 14, s. 329).

27 Domstolen erinrar om att i det ovannämnda målet Grana-Novoa hade sökanden, som var spansk medborgare, utövat yrkesverksamhet som omfattades av obligatorisk socialförsäkring, först i Schweiz och sedan i Tyskland. De tyska myndigheterna avlog hennes ansökan om tysk invaliditetspension med motiveringen att antalet arbetsår i Tyskland inte var tillräckligt. Maria Grana-Novoa önskade, precis som Elide Gottardo i målet vid den nationella domstolen, åberopa bestämmelserna i en konvention som ingåtts mellan Förbundsrepubliken Tyskland och Schweiziska edsförbundet, vars tillämpning var begränsad till tyska och schweiziska medborgare, för att de försäkringsperioder som hon hade fullgjort i Schweiz skulle beaktas.

28 Genom Bundessozialgerichts första fråga ombads domstolen att uttala sig om tolkningen av begreppet "lagstiftning" i artikel 1 j i förordning nr 1408/71. Domstolen fastslog att en konvention som slutits mellan en enda medlemsstat och ett eller flera tredje länder inte omfattas av begreppet lagstiftning i den mening som avses i förordning nr 1408/71. Bundessozialgerichts andra fråga, vilken gällde principen om likabehandling, ställdes enbart om den första frågan skulle besvaras jakande och behandlades således inte av domstolen.

29 Eftersom den fråga som ställts i det förevarande målet avser tillämpningen av principer som direkt följer av bestämmelserna i fördraget, skall det erinras om domstolens rättspraxis inom området för internationella bilaterala konventioner.

30 Vad beträffar ett avtal om kultur som hade ingåtts mellan två medlemsstater och enligt vilket stipendier enbart beviljades medborgare i dessa två stater, har domstolen fastslagit att enligt artikel 7 i rådets förordning (EEG) nr 1612/68 av den 15 oktober 1968 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen (EGT L 257, s. 2; svensk specialutgåva, område 5, volym 1, s. 33) var myndigheterna i de två medlemsstaterna skyldiga att låta det utbildningsstöd som avsågs i det bilaterala avtalet omfatta arbetstagare i gemenskapen som var bosatta inom deras territorium (se

dom av den 27 september 1988 i mål 235/87, Matteucci, REG 1988, s. 5589, punkt 16).

31 Domstolen har även fastslagit att, om tillämpningen av en gemenskapsrättslig bestämmelse riskerar att hindras av en åtgärd som vidtagits inom ramen för genomförandet av en bilateral konvention, även om den ingåtts utanför fördragets tillämpningsområde, varje medlemsstat är skyldig att underlätta tillämpningen av denna bestämmelse och att i detta syfte bistå varje annan medlemsstat som har en skyldighet enligt gemenskapsrätten (se domen i det ovannämnda målet Matteucci, punkt 19).

32 Vad beträffar ett internationellt bilateralt avtal som ingåtts mellan en medlemsstat och ett tredje land för att undvika dubbelbeskattning, har domstolen erinrat om att, även om den direkta beskattningen omfattas av medlemsstaternas behörighet, medlemsstaterna inte kan underlåta att beakta gemenskapsreglerna utan skall iaktta gemenskapsrätten när de utövar sin behörighet. Domstolen har således fastslagit att enligt principen om nationell behandling skall den medlemsstat som är part i ett sådant avtal bevilja fasta driftställen som tillhör bolag som har sitt säte i en annan medlemsstat de förmåner som föreskrivs i avtalet under samma förutsättningar som gäller för bolag som har sitt säte i den medlemsstat som är part i avtalet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 september 1999 i mål C-307/97, Saint-Gobain ZN, REG 1999, s. I-6161, punkterna 57-59).

33 Det framgår av denna rättspraxis att medlemsstaterna, vid genomförandet av sina åtaganden enligt internationella konventioner, oavsett om det är fråga om en konvention mellan medlemsstater eller en konvention mellan en medlemsstat och ett eller flera tredje länder, är skyldiga att iaktta sina skyldigheter enligt gemenskapsrätten, med förbehåll för bestämmelserna i artikel 307 EG. Den omständigheten att ett tredje land för sin del inte är skyldigt att iaktta någon skyldighet enligt gemenskapsrätten är inte relevant i detta avseende.

34 Av vad som anförts ovan följer att när en medlemsstat ingår en internationell bilateral konvention om social trygghet med ett tredje land, vari det föreskrivs att de försäkringsperioder som fullgjorts i ovannämnda tredje land skall beaktas för att förvärva rätt till åldersförmåner, är denna medlemsstat enligt den grundläggande principen om likabehandling skyldig att bevilja medborgare i övriga medlemsstater samma förmåner som dess egna medborgare åtnjuter enligt ovannämnda konvention, såvida den inte kan anföra sakliga skäl för sin vägran.

35 Av detta följer också att domstolens tolkning av begreppet "lagstiftning" som avses i artikel 1 j i förordning nr 1408/71 inte kan inverka på varje medlemsstats skyldighet att iaktta principen om likabehandling som föreskrivs i artikel 39 EG.

Huruvida sakliga skäl föreligger

36 Att balansen och ömsesidigheten i en internationell bilateral konvention som ingåtts mellan en medlemsstat och ett tredje land rubbas kan förvisso utgöra ett sakligt skäl till att den medlemsstat som är part i denna konvention vägrar att låta de förmåner som gäller dess egna medborgare enligt ovannämnda konvention även gälla medborgare i övriga medlemsstater (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Saint-Gobain ZN, punkt 60).

37 INPS och den italienska regeringen har emellertid inte i målet vid den nationella domstolen visat att deras skyldigheter enligt gemenskapsrätten skulle äventyra de skyldigheter som följer av Republiken Italiens åtaganden gentemot Schweiziska edsförbundet. Att Republiken Italien ensidigt ger arbetstagare som är medborgare i andra medlemsstater förmånen att få beakta försäkringsperioder som fullgjorts i Schweiz för förvärv av rätt till italienska åldersförmåner skulle nämligen inte alls äventyra de rättigheter som följer för Schweiziska edsförbundet av den italiensk-schweiziska konventionen och skulle inte heller medföra några nya skyldigheter för denna stat.

38 De enda invändningar som INPS och den italienska regeringen har gjort för att motivera sin vägran att medge sammanläggning av de försäkringsperioder som fullgjorts av Elide Gottardo avser den eventuella ökningen av deras kostnader och de administrativa svårigheterna i samarbetet med de behöriga myndigheterna i Schweiziska edsförbundet. Dessa skäl kan inte motivera att Republiken Italien inte iakttar de skyldigheter som följer av fördraget.

39 Den fråga som ställts av den hänskjutande domstolen skall således besvaras så, att de behöriga myndigheterna för social trygghet i en första medlemsstat är skyldiga att, i enlighet med de gemenskapsrättsliga förpliktelserna enligt artikel 39 EG, för förvärv av rätt till åldersförmåner beakta försäkringsperioder som fullgjorts i ett tredje land av en medborgare i en andra medlemsstat när ovannämnda behöriga myndigheter, under samma avgiftsförhållanden, till följd av en internationell bilateral konvention som ingåtts mellan den första medlemsstaten och ovannämnda tredje land, medger att sådana perioder beaktas när de fullgjorts av statens egna medborgare.

Beslut om rättegångskostnader

Rättegångskostnader

40 De kostnader som har förorsakats den italienska och den österrikiska regeringen samt kommissionen, vilka har inkommit med yttranden till domstolen, är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

Domslut

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN

- angående den fråga som genom beslut av den 1 februari 2000 har ställts av Tribunale ordinario di Roma - följande dom:

De behöriga myndigheterna för social trygghet i en första medlemsstat är skyldiga att, i enlighet med de gemenskapsrättsliga förpliktelserna enligt artikel 39 EG, för förvärv av rätt till åldersförmåner beakta försäkringsperioder som fullgjorts i ett tredje land av en medborgare i en andra medlemsstat när ovannämnda behöriga myndigheter, under samma avgiftsförhållanden, till följd av en internationell bilateral konvention som ingåtts mellan den första medlemsstaten och ovannämnda tredje land, medger att sådana perioder beaktas när de fullgjorts av statens egna medborgare.